

SALT DE PÀGINA

De mica en mica i sense saber com li havia anat fugint tot dels dits: primer, la llibertat, després el caliu, les rialles, les abraçades i els petons —encara que fos furra per naturalesa i robar-li petons costés un bon pessic, enyorava les abraçades més que l'aire que li faltava en respirar. Més tard, la il·lusió i, la gota que feia vessar el vas: la vida «d'abans». Furtant-li la llibertat li havien tallat les ales al vol —que tot just feia set mesos que n'estaven aprenent— i li havien arrabassat les ganes de menjar-se el món. A desgrat de tot, ara, el seu «niueta» deixava d'estar a vint escassos minutets del temple del saber i, apressada, tornava a casa, a Bell-lloc d'Urgell, per engabiar-s'hi fins que arribés l'esperada, però alhora temuda «nova normalitat».

Des de ben menuda sabia que tot és efímer, que en un instant i, precisament, aquest instant, pot canviar-ho tot. No sabia ben bé si era el destí, feia temps que havia deixat de creure en moltes coses, però com que tot ho escombrava cap a casa, li agradava pensar que, en algun lloc o altre, tot el que passarà hi està escrit. A casa sempre li deien que «un dia hi ets i a l'altre potser no». Uns anys més tard, coincidint amb l'inici de la seva «lluita», va poder verificar que la vida és així d'«atzarosa» — des d'aleshores li agradava qualificar-la així, irònicament. Ara, tornava a enfrontar-se a un altre gir argumental, que no depenia d'ella, però sí que introduïa un canvi radical en la direcció o el resultat de la trama de la seua vida, també era del tot inesperat, tampoc no sabia què comportaria, però havia d'afrontar-ho, no li quedava cap altre remei. No n'era pas conscient que era el primer gir argumental dels — m'atreviria a dir — centenars que vindrien al llarg dels següents mesos. Un seguit d'emocions esberlades, conglomerat de sentiments desordenats i pèrdues amb engrunes de toxicitat els amanirien, acompanyades d'alenades d'aire fresc, d'aires de canvi, de portes tancades, finestres entreobertes i trens ajornats; i salpebrades amb algun polsim d'il·lusió guaridora de nafres, a voltes mig obertes, a voltes mig tancades.

El transcurs de les tempestes i els infortunis del passat li havien imposat viure en un pou durant una temporada, però quan va trobar-ne la sortida apreciava tant la solitud, que l'havia acompanyat durant aquella època — diríem tèrbola i assoladora emocionalment— i l'havia guiat a sortir d'aquell soterrani sense flors ni finestres, que no volia deixar-la de la mà. Ara, continuaven caminant juntes, però mantenien una relació sana i plaent, sense excedir els límits, mantenint la «distància de seguretat».

Sempre reflexiva —alguns dies més que d'altres— deia que per definir les persones imaginava que eren una calaixera i a cadascun dels calaixos hi havia entaforats els records. Amb motiu de la devastació i el desordre sobrenatural d'emocions, ara, se'n reobrien uns quants que havien quedat mal tancats. Reflexions al balcó, a la llum de la lluna o a trenc de clar amb paper, llapis en mà i auriculars per amenitzar l'estança era la mena de *making of* amb què intentava posar ordre al caos hipnòtic de la calaixera, protagonitzat pels intrèpids «i si...?» i el penediment de donar-hi massa voltes a les coses.

El defalliment, la feblesa acompanyada d'incertesa i de temor, també, protagonitzaven les escenes d'aquells pandèmics temps. Havia tingut el desagradós malastre de tenir la mort pul·lulant per la seua calma relativa i mai havia temut que arribés la seva hora, però des d'aleshores aquella por li calava els ossos perquè sabia del cert que allò, també, requeia a les mans de l'atzar com una mena de loteria i totes, d'alguna manera o altra, érem al bombo.

Quan el desconcert, l'estaborniment moral, la consternació, la incertesa esfereïdora i la percepció de sentir-se una titella feta de papiroflèxia dels primers —i no tan primers— dies, es van convertir en una espècie de camí planer acompanyat del fluir de la resignació i d'un sender de falsa sensació d'estar fora de perill, enaltia els dies de sol i s'arraulia al caliu i la quietud de les petites coses com un bri d'esperança encisadora. En els dies de pluja devorava llibres fins que aclucava els ulls amb el nas sota els llençols i els dies de sol aprofitava per beure més cafè que mai, mentre seguia amb les seves obligacions d'encara no deslletada universitària, des de la menystinguda, fins aleshores, terrassa de casa.

Els records tendres intermitents li espurnejaven els ulls, els canvis d'escenografia eren constants, les emocions es magnificaven a passes agegantades i a tot arreu i enlloc al mateix temps, hi trobava un refugi. L'embranchida dels desafiaments sentimentals era una pedra més al camí de tartera, una por tendra disfressada de papallones enlluernadores i empipadores.

Trucades desoladores i furtives, d'equilibris amb el destí i la fam, d'improvisació vital i de veus xiuxiuejoses acompanyades d'incoherències mal fiançadores, poc ètiques i pecadores eren l'avinentesa colpidora de l'heroica indiferència i el bressol de les paraules enterbolides i gebradores que encara ressonen i couen, de les persones que creia que eren casa i dels retrobaments que anhelosa esperava, darrere la finestra.

El deler del retorn de tot allò que li havien furtat i la resignació davant de tot allò que no depenia d'ella l'havien empès a prendre decisions apressades i crues, de puixança feridora, de processó lenta i per dins i, ara, veia com les llàgrimes vessaven forassenyades darrere del finestral lluminós de què havia sigut el seu primer niu. Des d'allí, asseguda a la taula havia vist sortir i pondre's el sol, compartint així, tendres estones amb els seus primers companys d'aventura: el sol i la lluna. I un vaivé d'emocions, de respiració fragmentada i de reminiscències apressades, ennuvolaven el desconcert del no saber quan podria tornar a fer el seu niuet, mentre encapsava els atuells, les andròmines i els records novells i íntims que hi havia deixat el dia que la porta va ressonar per última vegada.

Es grillava davant la incertesa protagonista que xocava amb l'antagonisme de la seua inherent força capriciosa i, al mateix temps, l'afany de tenir-ho tot sota control. Dies tous i nits crues de mans entortolligades al coixí, anhel de canvi, de recomençar, de tornar a creure's viva. Deliri i necessitat remeiera de deixar de sentir-se ocell de gàbia, una ànima desarrelada i en pena mimetitzada entre les estances de la casa.

Enmig del silenci dels carrerons buits, un pastís de xocolata, dos espelmes, els ulls vidriosos i la dispnea associada al nerviosisme i la responsabilitat de pensar un, només un, desig abans que la cera comenci a regalimar. Això, juntament,

amb les emocions colpidores i les sorpreses encisadores pal·liaven i guarien la distància, les abraçades que li mancaven i l'inesperat escenari del dia més dolç i especial de l'any. Més agraïda que abatuda per haver recorregut un any més de camí, apedaçat, però delerós i seu.

L'art dels errors, la insensatesa, les desavinences, i les contradiccions; de les llibertats furtades i les temences arrelades; de les ales ferides i les trinxeres; de les amistats escapçades i les fragilitats; dels vincles forjats i les persones salvavides; dels comiats prematurs i els retrobaments anhelosos revestits de coratge punyent entapissat de records que penaven per tantes llàgrimes vessades i per tantes rialles que havien perdut el nord. I aquí —valgui l'incís— punt i a part. Tanquem el capítol?